

Hrádocký prameň

December 2015, číslo 11

Vianočné posolstvo trochu inak

Napriek reklamám, mediálneho a marketingového biznisu, Vianoce nemôžu stratiť svoje skutočné posolstvo, pretože Vianoce nie sú o človeku, ale o Pánu Bohu. Kým ešte trvá čas milosti, každý človek môže objaviť viac, ako len lesklé pozlátka Vianoc. Ak je ľudské srdce ochotné a schopné nezostať len na povrchu, ale ísť do hĺbky, zastaviť sa a načúvať, pochopí, že posolstvo Vianoc o narodení Pána Ježiša Krista má v sebe ohromnú silu života. Chcela som nájsť vhodný príklad a ilustráciu, ako priblížiť a vysvetliť život, ktorý nám daruje Boh v Ježišovi Kristovi. Myslím si, že nasledujúci príbeh a životná skúsenosť istej mladej ženy bude možno trochu netradičný v súvislosti s vianočným posolstvom, ale istotne nanovo a trochu inak ukáže hĺbku a rozmer Božej lásky a života, ktorý Boh ponúka v Ježišovi každému človeku.

Mladá žena CammySholzová opisuje, ako raz ráno na dvere jej izby zaklopal otec tak, ako to robil každé ráno - so šálkou kávy. No

tentoraz to bolo iné. Otec bol zničený a veľmi smutný. Na jej otázku: „Čo sa stalo?“ odpovedal: „Cavan mal nehodu. Je v poriadku, ale bol to zázrak. Tvoj brat mohol zomrieť. Auto je úplne zdemolované. Zaspal a zozadu narazil do zaparkovaného návesu, ktorý prerezal auto až po sedadlo spolujazdca. Neuveríš, keď to uvidíš. Celý predok je roztrieskaný a stlačený dovnútra a airbagy vyfúčané. Canovi ostal len malý priestor, kde bol v bezpečí. Všetko ostatné je zničené.“ Otcovi sa nahrnuli do očí slzy a ona tiež plakala.

V priebehu dňa v práci Cammy premýšľala o svojom bratovi, ktorý sa zotavuje po nehode a snažila sa predstaviť si svoje auto zaseknuté za návesom. Premýšľala o spleti udalostí a žasla nad tým, ako všetko do seba zapadá. Keby bol šiel vo svojom starom, menšom aute, čo nemá ani airbagy, mohol sa ťažko zraniť, ochrnúť, či dokonca zomrieť. Nakoniec vyznáva: „Vtedy mi došlo. Boh skrze moje auto zachránil Canovi život.“

Tento príbeh mi pripomenul hlboký duchovný obraz Božieho vyslobodenia v narodenom Ježišovi Kristovi. Náš život je ako jazda autom. Na ceste na nás číhajú mnohé nebezpečenstvá a prekážky, a nie je ľahké sa im vyhnúť. Dokonca prichádzajú momenty, kedy pod tlakom okolností a ťažkých situácií strácame kontrolu. Satan je reálny. Jeho najväčšou túžbou je ľudské utrpenie, bolesť, slzy a smrť. Aj keď si človeka najprv získa leskom a slávou, potom ukáže svoju pravú tvár deštrukcie, ničoty a smrti. Hľadá spôsob, ako by zničil človeka na ceste. Má na neho nárok kvôli hriechu, ktorým je poznačený každý z nás. Jedinou záchranou je pre nás Pán Ježiš Kristus. Ježiš prichádza do sveta ako jeden z nás - syn človeka. Malé dieťa narodené v Betleheme. A predsa je to niekto výnimočný, je Boží Syn. Mocný Pán, ktorý „vyslobodí ľud z ich hriechov“ (Matúš 1,21). Betlehemske jasle sú symbolom Božej lásky. Kristov kríž je symbolom Božieho vyslobodenia. A prázdny hrob je symbolom Božieho víťazstva. Boh prichádza k človeku v Ježišovi. Narodený, umučený a vzkriesený Ježiš Kristus je jediným bezpečným úkrytom v čase ohrozenia. Je jedinou ochranou pred útokmi diabla. Ježiš je jediným miestom záchrany pred deštrukciou hriechu a diabla. Len v Ježišovi možno zakúsiť pravý život.

Cammy z príbehu povedala: „Boh skrze moje auto zachránil Canovi život.“

A tak som si nanovo uvedomila, že nie je jedno, akým autom jazdím na „cestu svojho života.“ Ježiš je moja jediná záchrana.

A čo ty? Pán Ježiš prišiel, aby si aj ty na „cestu svojho života“ v Ňom našiel bezpečné miesto, záchranu, ale aj ochranu a úkryt. A ešte oveľa viac. On prišiel, aby si mal život a to skutočný život v plnosti, ktorý ti nedá tento svet.

Anna Belanji, námestná farárka

Pokorne prosím, príď, Ježiši,

a svojim svetlom rozžiar temnú noc.

Príď, drahý Ježiši,

a svojou láskou zlom zloby moc.

Príď, milosrdný Ježiši,

a naplň svojim pokojom celý svet,

nech nenávisti v ňom viacej niet.

Príď, milovaný Ježiši,

nech duša plesá v radosti

za dary Tvojej milosti. Amen.

Vianočný vzdych od drahej sestry v Pánovi, ktorá už 90 rokov poznáva nový rozmer života v Ježišovi Kristovi. Možno sa tento vzdych stane aj tvojou modlitbou

Anna Belanji

Som Božím dieťaťom, a či sirotou?

Na dvere kabinetu niekto zaklopal. „Máme dnes poslednú hodinu s vami?“ - opýtala sa skupinka žiakov nesmelo prekračujúc prah kabinetu. Priznám sa, že som si nevšimol príchod poslednej hodiny, ktorú mám zastupovať. Zaskočilo ma to, a zároveň pri srdci aj potešilo. Po roku mám túto prácu stále rád.

Sadol som si do triedy. Bola 6. hodina, posledná pred obedom, kedy udržať svoju pozornosť aj pozornosť študentov, je už dosť ťažké.

Diskusie sa rozbehla po pár minútach. Ani som nestihol zapísať hodinu do triednej knihy. Pozornosť detí sa uprela na moju prvú vetu: „Ako sa máte, deti Božie?“ Celý deň mi myseľ zalietala k slovám: „Už viac nie som otrokom, som Božím dieťaťom“. Študenti sa s nádejou pokúsili o zmenu témy na hodine. Odpútať pozornosť od borovíc a smrekov na čosi iné, čosi menej podstatné, hravé, skôr žartovné ako vážne.

Pocítil som, že prichádza dobrý čas. Vymeniť skúšanie za pár minút rozhovoru s nimi.

„Koľkí z vás sú veriaci?“ Krátka prepojovacia otázka nasmerovaná priamo do stredu študentskej intimity. Toto sa bežne na hodine učiteľia predsa nepýtajú. Bol to okamih a dvadsať rúk sa zodvihlo. Iba štyria nezodvihli. Škoda, že som si ich nevšimol pozornejšie. Zdalo sa mi, že v tej chvíli boli ochotní sa

za svoju vieru aj pobiť. Traja chlapci dokonca spresňovali, že sú evanjelici a začali klásť vieroučné otázky svojim kamarátom katolíkom.

„A koľkí sa cítite Božími deťmi, koľkí ste prijali svoje synovstvo, koľkí milujete Boha ako svojho Otca?“ O svojej viere presvedčení študenti zneisteli. Zdvihlo sa zopár rúk a vzápätí ich zase stiahli. Iní zase zodvihli a pozreli sa na kamarátov vedľa seba.

Nevdopak sa mi odvíjal rozhovor s mužmi nášho zboru z pred pár dní a týždňov. Milošova otázka: „Som Božím dieťaťom, či sirotou?“

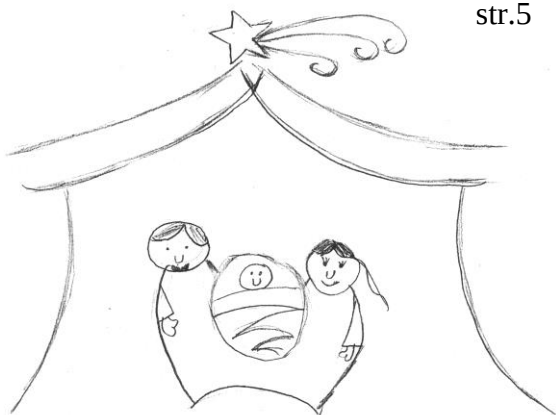
Otázku som vystrelil: „čím sme, ak sme neprijali Boha ako svojho Otca?“ „Sirotami“, takmer vzápätí odvetil Pavol. Moje myšlienky nevdojak zaleteli pár rokov dozadu. Každé ráno som cestoval na Spiš. Deň sa iba prebúdzal a ja som prosil Boha: „Pane, chcem Ťa milovať a prijať za svojho Otca. Daj mi tento dar. Nedokážem Ťa prijať takou láskou, ako milujem svoje deti a svoju manželku, ako svojho otca a brata.“ Tak veľmi som po tom túžil. A Laco, môj dobrý brat vo viere, mi v tých časoch povedal: „Jano, hovoríš, že veríš v Boha, že hľadáš cestu k nemu. Nie, že ťa stretnem po rokoch a ty mi budeš stále hovoriť: hľadám cestu. Klaknime a modlime sa za tvoje obrátenie.“ Dnes a v každej chvíli ďakujem nášmu Otcovi, ďakujem ľuďom v tomto zbore, ktorí sa neúnavne za mňa v tých časoch až doteraz modlili, že som prijal lásku

Boha Otca, že som prijal dar od Boha, že som Bohom milovaný syn. Je to dar od Boha pripravený pre každého z nás.

Ostýchame sa prijať tento dar, nedôverujeme Mu, je to posledné, čo nás trápi, nie sme pripravení prijať tento dar? Ako sme si istí svojou vierou a neistí v tom, že sme Božie deti.

Braňo, jeden zo študentov štvrtákov, mi venoval svoje maturitné „oznamko“. Až doma si moja dcéra všímla, že je tam biblický odkaz: Nm 6,25. „Vidím tvár nášho Otca“, ktorú denne ku mne obracia, tak ako som sa v detstve tešil z chvíle, keď otec príde domov a obráti ku mne svoju tvár. Túžim vidieť, že Jeho tvár sa rozjasní, tak ako som túžil a túžim po láskavom pohľade a úsmeve svojho otca, manželky, detí, brata v detstve aj teraz. Prosím nášho milovaného Otca, aby sme v nastávajúcom adventnom a vianočnom čase prežili hlboký osobný kontakt s Bohom, aby láska k našim milovaným blízkym nám otvorila cestu k Božej láske, aby sa Božia láska cez každého z nás preniesla do láskavého vzťahu k našim blízkym, aby skutočná láska k nášmu Bohu a našim blízkym bola tou najviditeľnejšou črtou kresťana. Aby sme Krista milovali celým srdcom a celou myslou. Aby sme sa, tak ako Dávid, každé ráno budili s obrazom nášho Boha. Aby nám radosť z Hospodina dávala silu do každého dňa.

Ján Pavlík, zborový dozorca

Na vianočné obdobiesa pripravujem tak, že o ňom rozmýšľam. Uvažujem o dôvodoch, prečo sa na Vianoce tešiť. Čím sú pre mňa osobne, čím sú pre nás ľudí. Očakávaním či prekvapením? Časom oddychu a pokoja, či dátumom v kalendári, ktorý je nutné nejako prežiť?

Nezovšednel nám ešte vianočný čas s množstvom svetiel a trblietavých ozdôb, ktoré sa kedysi zdali také výnimočné? Neunavujú nás príliš tým pravidelným dodržiavaním zvykov, ktoré sú pre zachovanie tradície tak dôležité? Nezosmutneli nám príliš, keď sa z domu vytratili najbližší? Sú ešte vôbec zaujímavé? Keď sa v rodine narodí dieťaťko, je to radostná a výnimočná udalosť a keď tú atmosféru umocní teplo v dome a vonku ticho padajúci sneh, môžeme hovoriť o tých najkrajších Vianociach v živote rodiny – a to sa narodí „len“ človek, žiadny Spasiteľ sveta. Alebo keď čakáme vzácných hostí, ľudí, ktorých sme dávno nevideli, veľmi sa potešíme a už plánujeme, ako ich privítame, čo im ponúkame, o čom všetkom sa spolu porozprávame. Naše srdcia začnú prudko biť a zaleje ich radosť

a nadšenie.

Čo však urobíme, keď sa tieto dve skutočnosti stretnú naraz, keď sa narodí betlehemske dieťa, ktoré je vzácnou návštevou pre celý svet? Ako zareaguje naše srdce?

Občas sa pýtam: „Kto si, Ježiš?“ Vstupuješ do môjho života stále a vždy iným spôsobom. Raz si bol súčasťou rozprávkového príbehu o malom dieťatku a zázrakoch na nebeskej oblohe, keď som o Tebe počúvala ako dieťa. Neskôr si bol pre mňa stelesnením čistoty a nevinnosti. Inokedy si sa v mojich očiach stal živým dôkazom zmierenia a nádeje, Záchrancom, ktorého údelom bolo zomrieť za hriechy tohto sveta. Čím viac o Tebe čítam, čím viac Ťa vnímam, tým viac si uvedomujem Tvoju výnimočnosť a skutočnosť, že stále mámčo na Tebe objavovať. Vidím Ťa ako múdreho a citlivého učiteľa, proroka, čo pozná všetky tajomstvá, liečiteľa, ktorého dotyk potrebujem pocítiť. No vnímam Ťa predovšetkým ako milujúceho priateľa, ktorý chce pomôcť nájsť tú správnu cestu, zmeniť postoje a hodnoty všetkých nás. Toho, ktorý chce zohriať ľudské srdcia, ktoré uviazli v ľade zranení, bolesti, sklamaní a strát.

Viem, že tento rok ma opäť navštíviš novým, zatiaľ nepoznaným spôsobom. S radosťou Ti bežím otvoriť...

-zk-

Stretnutie pre ženy - alebo „Zasnežené šípky“

Dňa 6.12.2015 sa v priestoroch nášho cirkevného zboru konala špeciálna udalosť určená pre ženy v akomkoľvek veku. Celé stretnutie sa nieslo v téme ustarostenia. Na pripodobnenie ťarchy starostí sme použili obraz zasnežených šípok. Na jeseň sa ľudia tešia z vône a krásy šípok, no ako náhle príde prvý sneh a mráz, šípky zhnijú a odpadajú. Nepretrvávajú. Tak, čo potom pretrvá? Do čoho sa oplatí investovať svoj čas a pozornosť?

Odpovede sme hľadali v biblickom príbehu o Márii a Marte. Jedna z nich si vybrala podiel, ktorý jej nikto nevezme. Vybrala si to, čo dáva Ježiš, ktorý prišiel do domu sestier slúžiť. V podobnej situácii sa nachádzajú mnohé ženy aj dnes. Starosti o domácnosť, o rodinu, či prácu často zamestnávajú našu myseľ natoľko, že si nevšimneme Ježiša, ktorý nám prišiel dať niečo, čo ustarostenosť prevýši. Vďaka

svedectvu sme mohli pochopiť a nahliadnuť do sveta jednej z nás a porozumieť tomu, že Ježiš je pripravený aj v dnešnej dobe zobrať naše starosti, darovať nám svoj pokoj a my, v dôvere v Neho, môžeme žiť s tým, že sme si vybrali niečo, čo pretrvá.

Takéto stretnutie bolo prvé svojho druhu, nazvané zimné. Ale keďže rok má 4 ročné obdobia, tešíme sa, čo nás bude čakať na ďalšom z nich, jarom. Okrem duchovného rozmeru, ktorý chceme ponúkať ženám, je cieľom ponúknuť im aj svoje priateľstvo, rady, skúsenosti s Bohom a povzbudiť ich vo viere a v nasledovaní Pána Ježiša, ktorý ponúka tak veľa, že to ani nedokážeme obsiahnuť. Ďakujeme za akúkoľvek pomoc a modlitby.

Lubica Plachtinská

Pre mužov...

Život je kľbko komplikovaných vzťahov. Všetko so všetkým súvisí. Medziľudské vzťahy sú rôzne poprepletané a pospájané. Žijeme s ľuďmi na pracovisku, v rodine, v bydlisku, v cirkvi. V týchto vzťahoch nie vždy vieme správne reagovať, správne sa zachovať, spravodlivo rozhodovať. Ako kresťan vnímam potrebu rozprávať a zdieľať svoj život, svoje názory, vieru, pocity s inými ľuďmi. Dobré je, ak si viem nájsť seberovných, takých, ktorí mi rozumejú.

A práve preto vychádzam v stredu večer zo svojho domu a idem do kostola, kde sa stretnem s inými mužmi, ktorí žijú podobný život viery, ako aj ja. Mám tak možnosť byť spolu s tými, ktorí prežívajú rovnaké zápasy, ktorí rozmýšľajú podobne, ktorí vyznávajú rovnaké hodnoty.

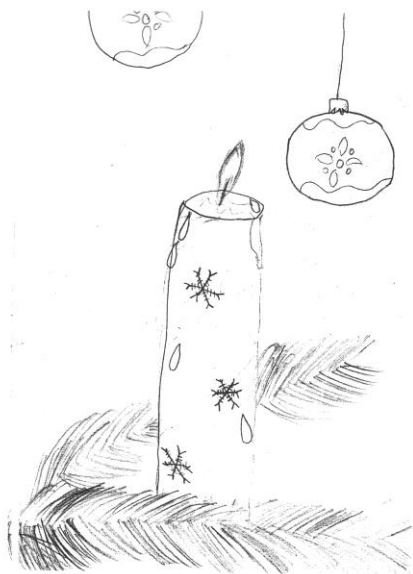
Som rád, že aj v našom zbore nachádzam mužov, ktorí sa chcú stretnúť každú stredu večer a zdieľať spolu so mnou svoj kresťanský život. Je to pre mňa vzácny čas spoločenstva podobných mužov, ako som ja, aby som vnímal ich zápas za seba a svoju rodinu. Tie stretávania majú d'aleko k dokonalosti, lebo ja nie som dokonalý, ale na druhej strane sa tam nikto na nič nehrá. Nikto nikomu nemusí nič dokazovať, nikto nepotrebuje „hrať divadlo“. Je to také jednoduché a pritom pre mňa priťahujúce. Učím sa tam hovoriť o svojom skrytom živote, učím sa počúvať druhých

a porozumieť im. Nie vždy viem vniesť do toho spoločenstva niečo pozitívne, niečo čo by budovalo iných. Aj napriek tomu sa teším na stredu večer, lebo je to miesto, ktoré je pre mňa také autentické, skutočné. Tento svet je plný pretvárek, neúprimnosti a podrazov. Nie je ľahké obstať, dokázať sa, byť verný. Pre muža, manžela a otca rodiny je ťažké zvládať všetky tlaky a nástrahy tohto sveta. Vo svete nesmieš ukázať svoju slabšiu stránku, musíš predstierať svoju silu, schopnosti. Iba tak sa presadiš. O to je mi vzácnejšie spoločenstvo mužov, ktorí sa snažia spolu hľadať Božie princípy pre svoj život. Vytvárať spoločenstvo, kde je prizvaný Boh medzi nás. Jeho prítomnosť je pre nás výsada a zároveň záväzok. Výsada v tom zmysle, že Svätý Boh nemá problém zostúpiť do Liptovského Hrádku v stredu večer medzi mužov, otcov rodín a byť účastný našich rozhovorov, modlitieb, radostí a starostí. Byť v prítomnosti Boha nie je zase také jednoduché. Môj hriech, moje predstavy o živote, hriechne sklony vedľa dokonale urobiť zo spoločenstva kresťanov len diskusný klub, zážitkové stretnutie... Ako dobre, že Boh vie o tom všetkom a vo svojej milosti nás prekvapí a prihovára sa spôsobom, ktorému všetci dobre rozumieme. Je to však aj záväzok. Hrozí nebezpečenstvo, že sa uzavrieme samido seba a túto možnosť

stretnutia sa z Bohom neponúkame
aj iným mužom. Je mi ľahšie
a prirodzenejšie hovoriť o Bohu
v stredu večer s mužmi, ktorých
poznám, ako hovoriť o Ňom
niekomu tam vonku za múrmi
kostola. Akoby som si chcel uchovať
to spoločenstvo iba pre seba a bál sa,
že ho niekto zvonku naruší. Pravdou
však je, že Boh v Kristu sa chce dať
poznať všetkým mužom (a nie len
im) v našom meste.

Preto aj touto cestou chcem pozvať
všetkých mužov, aby si našli cestu
k nám. Budeme radi, ak sa nájdú
takí, ktorí sa pokúsia spolu s nami
hľadať svoju vlastnú cestu k Pánu
Bohu. Naše stredajšie spoločenstvo
mužov chce byť otvoreným
spoločenstvom pre všetkých mužov
dobrej vôle. Možno máš aj ty veľa
nevyriešených otázok, starostí,
problémov v rodine, výchove detí,
zamestnaní. Potom si taký istý, ako
sme aj my. Príď a spolu budeme
hľadať Toho, ktorý má na všetko
odpoveď, ktorý vie vyriešiť každý
problém a tiež vie odpustiť každý
hriech a zahladať každú vinu hriechu.
Ono totiž nie je až tak dôležité, že
v stredu večer sa stretne zopár
chlapov v kostole. Dôležitejšie je to,
že každú stredu ich tam volá Kristus
a teší sa z každého prejavu ich
úprimnej viery a snahy viac Ho
poznať. Príď...

Ivan Plachtinský

Vianočný čas, pokojný
a tichý.

Svet ukrytý pod veľkou bielou
perinou

- akoby navždy spal.

Len jeden plameň
nechce nechať
svet celkom zamrznúť.

Rozdáva teplo a svieti
ľuďom jasne na cestu.

Do studeného sveta
prišlo zrazu Dieťa.

To, ktoré dáva lásku,
čo hreje, ako plameň.

A svieti krokom,
čo stratili svoj smer.

Dieťa, čo všetky ľady
roztopí.

S radost'ou oznamujeme,

že dňa 21.10.2015 naša milá pani kapláňka Mgr. Anna Belanji úspešne absolvovala farárske skúšky na GBÚ v Bratislave. Na základe vykonania týchto skúšok dňa 12.11.2015 prevzala farský úrad a od tohto dňa sa stala námestnou farárkou v cirkevnom zbore Liptovský Hrádok. Úrad prebrala za prítomnosti predsedníctva LOS od doterajšieho administrátora cirkevného zboru br. farára Mgr. Michala Belanji.

Touto cestou sa chceme bratovi farárovi úprimne poďakovať za jeho úsilie a námahu vo všetkých oblastiach života nášho cirkevného zboru a za jeho veľký záujem oň.

Sestre farárke blahoželáme k zvládnutiu náročných skúšok a prajeme jej, nech je jej práca nielen na pôde nášho cirkevného zboru požehnaná.

Manželov Belanjiových vkladáme do modlitieb, nech sám Hospodin ich naplní múdrosťou a vytrvalosťou v ich kňazskej službe a požehnáva ich manželstvo a rodinku. –zk–

foto AdamKubovčík

Milým deťom!

René počítal dni, ktoré ho delili od narodenín. Mal zvláštny dôvod tešiť sa. Tentoraz mal mať ozajstnú detskú oslavu. Bol jedináčik a mal všetko, čo si len chlapec môže priať. Jeho otec bol však často služobne preč a mama bola chorľavá.

Keď sa ho teta pýtala, čo by si želal na narodeniny, bez dlhého rozmýšľania vyhlásil: poriadnu detskú zábavu s koláčmi, hrami a hlavne s mnohými deťmi.

Teta Helena slúbila, že urobí, čo bude v jej silách. Bývala v susednej dedine v starom dome spolu so svojou priateľkou, pani Bodenmannovou. Pomáhala ľuďom z dediny. Vždy, keď niekto potreboval pomoc, zavolali ju.

S nadšením začala teraz pripravovať aj Reného oslavu narodenín. Zaobstarala vrecia na skákanie, vedrá na vodu pre žartovné hry...

Deti z dediny boli pozvané na sobotu o druhej. Teta Helena si ešte vypožičala z reštaurácie stoly a lavice a dala ich postaviť v záhrade. Potom upiekla koláče, nakúpila ovocie a z pivnice priniesla súdok jablčnej šťavy.

Nadišla sobota. Deti tu budú, čo nevidieť. Už aj jedno beží, nie však na oslavu, ale zadychčané oznamuje, že ochrnutý deduško spadol z postele. Mama si s ním nevie rady, či by nemohla teta Helena prísť pomôcť? Prišlo to síce dosť nevhod, no teta dlho nerozmýšľala. Rýchlo dala zopár pokynov pani Bodenmannovej: „Pozri, všetko je prichystané. Prines deťom pitie a neskôr koláče. Ja sa hneď vrátim.“

Deti sa začali trúsiť po skupinkách. Už ich bolo desať, potom dvadsať a stále ich pribúdalo. Zábava sa hneď začala, deti sa hrali s vodou.

Ale kde ostal René?

Nik nezbadal, že tu nie je a teta Helena bola preč. Áno, René tu už dávno mal byť. Z domu predsa odišiel na bicykli. Najprv po dobrej vozovke, ako mu prikázala mama. Potom však odbočil na lesnú cestičku, aby si skrátil cestu, a to sa mu neoplatilo. Spadol a zostal chvíľu ležať, ale pozviechal sa a pokračoval ďalej.

Už zďaleka počul veselú vravu, ktorá sa ozývala zo záhrady tety Heleny. Pretiahol sa cez bránku, zastal na štrkovom chodníčku a prizeral sa vyvádzaniu detí.

„Hej, ty tulák ,“ kričí jeden, „vypadni odtiaľto, počuješ! Stratť sa! Taký ufúľanec nepatrí na slávnosť. Tá je iba pre pozvaných!“

René chcel niečo namietat, ale nemohol. Snažil sa dostať k domu a pohľadať tetu Helenu, ale chlapci sa mu postavili do cesty. Pomaly ustupoval späť.

Chlapci z neho nespustili oči. Až keď bol za bránkou, vrátili sa k ďalším hráčom. René sa schoval za plot a plakal. Oslavovali narodeniny bez neho.

Konečne prišla teta Helena domov. Bola preč dlhšie, než predpokladala. Keď

sa ponáhľala k domu, počula pri plote tiché vzlykanie Reného.

„Čo tu, prosím ťa, robíš?“ skríkla a zobrala ho na ruky.

Keď deti videli tetu Helenu zmiznúť v dome s tým tulákom v náručí, divili sa. Či aj on patril na oslavu? To predsa nemohli vedieť a teraz bol už aj tak čas ísť domov. Slušne sa rozlúčili s pani Bodenmannovou, ktorá im nanosila toľko dobrôt. Teta Helena medzitým vyčistila Renému rany a obviazala mu ich. Veľa toho nenahovorila, ale všetko si od neho nechala vyrozprávať. René sa u nej cítil dobre. Bol rád, že môže zostať na noc. Keď sa zotmelo, teta Helena priniesla deväť sviečok – toľko mal René rokov. Potom otvorila Bibliu a podčiarkla niečo červenou ceruzkou. „Vieš čítať?“ opýtala sa. Bolo tam napísané: „Prišiel do svojho vlastného a jeho vlastní Ho neprijali.“

René sa spýtavo pozrel na tetu. A ona začala rozprávať o Božom Synovi, ktorý prišiel na zem a ľudia Ho neprijali. Napokon Ho ukrižovali.

„Pozri René“, povedala teta, „to nebolo tak len vtedy. Každý rok ľudia slávia Vianoce, narodeniny Pána Ježiša, bez toho, aby Ho pozvali na oslavu. Oslava bez oslávenca, ako dnes u teba.“

René pochopil. Práve to sám prežil a vedel, ako to bolí. Či je tiež Pán Ježiš tak smutný, keď Jeho narodeniny oslavujú bez Neho? „A vlastní Ho neprijali“. Čítal ešte raz. Teta ho poprosila, aby čítal ďalej:

„Ale všetkým, ktorí Ho prijali, dal právo a moc stať sa Božími deťmi, tým, ktorí veria v Jeho meno.“

Áno, k tým chcel René patriť, to vedel teraz celkom iste. Spoločne s tetou povedali toto rozhodnutie Pánu Ježišovi v modlitbe.

A tak sa stali tieto narodeniny pre Reného posvätným dňom, ba dňom skutočného narodenia.

HeidiSchilling: Nedeľné príbehy /upravené/

VIANOČNÁ ŠEŠTSMEROVKA

11 podčiarknutých slov v texte vyhládajte v šesťsmervke. Zostanú vám písmenká, z ktorých sa dozviete, kto mal byť pre Izraelcov OČAKÁVANÝ a POMAZANÝ.

R	Ď	Z	E	T	Š	E	☆	M	E
T	E	T	A	U	V	A	L	S	O
M	N	N	S	L	B	O	L	I	N
Á	H	Š	É	Á	M	O	Ň	D	E
V	Z	L	Y	K	A	N	I	E	M

Požehnané vianočné sviatky všetkým praje teta Monika

Za sebou máme nielen kalendárny rok 2015, ale aj rok existencie samostatného cirkevného zboru Liptovský Hrádok. Ďakujeme, že tento rok bol požehnaným a bohatým na duchovné aktivity. náš cirkevný zbor, deti, starých, mládež, rodinky, mužov i ženy, ale i našich duchovných pastierov vkladáme do modlitieb a prosíme Hospodina o požehnaný rok 2016.

Zuzana Karabínová

Dôležité kontakty:

Námestná farárka: Mgr. Anna Belanji, tel. č.: 0918/828 050
Zborový dozorca : Ing. Ján Pavlík, PhD., tel. č.: 0903/175 627
Adresa: Evanjelický a. v. farský úrad,
Hviezdoslavova ulica 142, 033 01 Liptovský Hrádok
lipt.hradok@ecav.sk
bankové účty: 3142374351/0200 bežný účet
1605608021/5600 účet na stavbu škôlky
Kontakt časopis: hradockypramen@gmail.com

V prípade záujmu o krst, sobáš, pohreb, návštevu v domácnosti, či v nemocnici, spovede, prislúženia Večere Pánovej, osobného rozhovoru, duchovného poradenstva môžete zavolať sestre farárke.

Všetky mamičky (nielen) na materskej dovolenke srdečne pozývame do MAMI klubu každý štvrtok o 9:30 hod. v zborovej miestnosti, kde je pre detičky pripravený detský kútik.

Hrádocký prameň vydáva pre vnútornú potrebu zboru CZ ECAV na Slovensku Liptovský Hrádok. Náklad 200ks.

Na príprave tohto čísla sa podieľali: Zuzana Karabínová, Anna Belanji, Ľubka Plachtinská, Ivan Plachtinský, Ján Pavlík, Adam Kubovčík, Monika Gabčová a Peťka Karabínová - ilustrácie

Ďakujeme firme Esox - plast s.r.o., že zabezpečila tlač tohto čísla na vlastné náklady.